

Slikovnice na temu baštine kao medij koji promiče povijesno

Ibrahim Agačević

Udruga NOA

i.agacevic@gmail.com

Slikovnice na temu baštine kao medij koji promiču povijesno, kulturno, prirodno i ino naslijeđe, bogatstvo i iznimnu vrijednost Hrvatske, koje bi mogle i trebale poslužiti svekolikoj turističkoj promidžbi naše zemlje, jedva se na prste jedne ruke mogu nabrojati, a kamoli primijetiti na promotivnom tržištu, jer ih tamo zapravo i nema.

Pamti li tko natječaj hrvatskog Ministarstva kulture, turizma, turističke zajednice na ovu temu?

Je li netko u nekoj od naših zračnih luka, benzinskih postaja, suvenirnica, hotela ili pak možda trgovačkih lanaca, primijetio takvu slikovnicu? Nije.

Zašto je tome tako? Brojni su razlozi. Od tema koje su same po sebi vrlo zahtjevne, jer traže specifična znanja i stalno istraživanje te ne trpe preveliku slobodu, a pogotovo ne greške u temeljnim okvirima priče, što je izazov kojeg su spremni prihvatiti samo neki od autora, pa sve do okolnosti da tržištem vladaju etablirani izdavači kojima je rezultat tržišne utakmice (profit) prioritet, pa prema tome izabiru i naslove koje će tiskati. Spomenute teme i domaći autori u tom slučaju ostaju po strani.

Da sve ne bi ostalo samo na komentaru i kritikama postojećeg stanja, evo i primjera kako je ipak moguće, ovaj put u suradnji sa muzejskom ustanovom, objaviti zanimljivu slikovnicu koja je nastala kao rezultat istraživanja stele – nadgrobne ploče rimskog dječaka Gaja Laberija koji je s obitelji živio u dolini rijeke Cetine početkom 2. stoljeća. U povijesni okvir smjestio sam priču o prijateljstvu između rimskog dječaka i dječaka Delmate, rekonstruirao razloge doseljenja obitelji u okruženje velikog rimskog vojnog logora, dramatizirao nekoliko godina zajedničkog života i ponudio jedan od mogućih odgovora na pitanje o pojavi stele i natpisu koji je na nju uklesan.

Slikovnica ima i poseban dodatak u kojem su objašnjeni pojedini pojmovi koji se u njoj koriste, a u želji da postane zanimljivo, edukativno i nadahnjujuće štivo dostupno i stranim čitateljima, prevedena je na engleski jezik.

Sudbina prvog izdanja je poznata. Slikovnicu smo uglavnom poklanjali. Školama, ustanovama, pojedincima. Nismo joj uspjeli pronaći mjesto tamo gdje bi bila lako dostupna primjerice turistima. Ni škole nisu pokazale poseban interes. Knjižarama se nije dalo razgovarati o toj temi, a one koje su slikovnicu ipak uzele u prodaju niti malo se nisu potrudile barem je skromno istaknuti na svojim policama. Isticanje i njihovo vrijeme moraju biti plaćeni. Vrijede ista pravila kao i za proizvode na policama samoposluga.

Za drugo izdanje tražimo izdavača i sponzora, doradili smo tekst i napravili smo još bolji

prijevod. Nadamo se. Hoće li nam još jedna ovakva avantura pasti na pamet? Siguran sam da hoće. Zbog radosti istraživanja, stvaranja, lutanja područjima u koja drugačije nikada ne bismo kročili. Zbog zadovoljstva čitatelja, ma koliko ih u konačnici bilo.